

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **J. Z.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 7. 2016, čj. 17 A 71/2014 – 86,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 10. 6. 2014, čj. OD/11881/14 TRN (dále „rozhodnutí o přestupku“), Městský úřad Kunovice (dále „městský úřad“) uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod čtvrtý zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o silničním provozu“), pro porušení § 18 odst. 4 téhož zákona, za což mu uložil pokutu ve výši 1 800 Kč a povinnost nahradit náklady řízení.

[2] Rozhodnutím ze dne 28. 8. 2014, čj. DSH/9447/14, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti shora uvedenému rozhodnutí o přestupku a toto rozhodnutí potvrdil.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Plzni. Krajský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 30. 12. 2015, čj. 17 A 71/2014 – 42. Tento rozsudek, stejně jako další zde citovaná judikatura českých správních soudů, je k dispozici na www.nssoud.cz a Nejvyšší správní soud na něj pro stručnost odkazuje. Rozsudkem ze dne 28. 4. 2016, čj. 7 As 27/2016 – 31, Nejvyšší správní soud uvedený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm byl krajský soud dle kasačního soudu povinen nařídit o věci jednání a uvážit, zda dokazování před správními orgány nebylo vadné a zda bylo na místě stěžovatelem (žalobcem) navrhované důkazy odmítat, případně aby krajský soud navržené důkazy provedl sám a následně posoudil jejich důkazní hodnotu.

[4] Krajský soud v navazujícím řízení nařídil ve věci jednání, na kterém provedl žalobcem navržené důkazy a žalobu znovu zamítl. Krajský soud při jednání nepřipustil jako žalobcova obecného zmocněnce pana P. K., neboť pan K. vystupoval jako zástupce žalobců u krajského soudu opakovaně v nedávných typově obdobných věcech dopravních přestupků.

[5] Dodatečně provedené důkazy (odborný posudek Mgr. Š. a části návodu k obsluze měřícího zařízení, které souvisely s žalobními námitkami ohledně GPS) neměly dle krajského soudu vliv na závěry o správnosti skutkových zjištění učiněných správními orgány. Z vyjádření Českého metrologického úřadu ze dne 14. 7. 2014 soud zjistil, že Mgr. Š. není oprávněn podávat znalecké posudky v předmětném oboru. Pro posouzení věci byla rozhodující dvojí výpověď svědků policistů a záznam o přestupku, který nebyl zpochybněn. V tomto záznamu je měřené vozidlo jasně zřetelné včetně čitelné poznávací značky. Vozidlo žalobce je na fotografii jediné. Nebyla zpochybněna věrohodnost svědeckých výpovědí, podle nichž měli policisté vozidlo v dohledu až do zastavení. Závěr uváděný v posudku Mgr. Š., že není zřejmé, jaké vozidlo bylo změřeno, je tudíž nesprávný.

[6] Podle krajského soudu dále nelze vycházet z tvrzení pana Š. o přesnosti GPS na 3 cm, neboť v odkazovaném návodu k obsluze měřícího zařízení není taková informace uvedena. Z návodu k obsluze naopak vyplývá, že GPS je pouze doplňkový údaj.

[7] Krajský soud proto uzavřel, že místo měření a stanoviště radaru bylo dostatečně doloženo jak úředním záznamem, tak oznámením o přestupku a výpověďmi policistů. Místo měření se nacházelo uprostřed obce Bezvěrov; jedná se o průjezd centrem obce na významné silnici I. třídy mezi městy Plzeň a Karlovy Vary. Není důvod pochybovat, že žalobci byla změřena rychlost v obci, a že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost nejméně o 14 km/h.

[8] Správní orgány neporušily ani § 36 odst. 3 správního řádu. Městský úřad poučil žalobce o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve vyrozumění ze dne 8. 4. 2014; rovněž žalovaný vyzval žalobce k tomuto vyjádření po doplnění spisu.

III.

[9] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Krajský soud nehodnotil odborný posudek Mgr. Š., pouze konstatoval, že není vypracován znalcem. Stěžovatel netvrdil, že Mgr. Š. je oprávněn podávat znalecké posudky v předmětném oboru; stěžovateli není zřejmé, jaký obor měl krajský soud na mysli. To

však neznamená, že by argumenty v jeho posudku nebyly relevantní, neboť síla odborného posudku je přímo úměrná kvalitě jeho argumentace. S tímto argumentem se krajský soud nevypořádal.

[10] Odborný posuzovatel pouze hodnotil výsledek měření a sděloval k němu objektivní poznatky, mezi které patřilo i sdělení, že z výstupu z rychloměru nebyla čitelná poznávací značka. Tím nebylo vyloučeno, aby správní orgán prokázal totožnost vozidla jinak; ostatně stěžovatel nenamítal, že by nebylo změřeno jeho vozidlo.

[11] Argumentace krajského soudu, který se ztotožnil se závěry správních orgánů ohledně námitky nesprávného měření, je povrchní a ignoruje závazný právní názor kasačního soudu. Krajský soud pouze odkázal na odůvodnění žalovaného, aniž by přiměřeně polemizoval s žalobními body směřujícími proti postupu správního orgánu, který ignoroval stěžovatelovy argumenty a důkazy zpochybňující dosud provedené dokazování. Správní orgány odmítly provést stěžovatelem navržené důkazy, neboť dle jejich názoru nevznikla pochybnost o správnosti měření. Navržené důkazy přitom měly prokázat vadnost výsledku měření. Stěžovatel nepopírá, že výstup z rychloměru ve spojení s výpověďmi zasahujících policistů může být dostatečný ke zjištění skutkového stavu věci. V nyní posuzovaném případě však stěžovatel tyto důkazy v odvolání zpochybnil a navrhl k prokázání svých tvrzení důkazy, které žalovaný neprovedl. Postup žalovaného byl nepřezkoumatelný; pokud krajský soud jeho argumenty přejal, pak je nepřezkoumatelné i jeho rozhodnutí.

[12] Krajský soud rovněž nereagoval na žalobní námitku, podle které nebyl stěžovatel poučen, do kdy může v řízení před správním orgánem navrhovat důkazy, a proto byl zkrácen na dvojinstančnosti řízení. Důkazy totiž musel navrhnout až v řízení před žalovaným.

[13] Závěrem stěžovatel napadl procesní postup krajského soudu, který nepřipustil jako stěžovatelova zmocněnce při soudním jednání pana P. K. z důvodu, že pan K. zastupoval i jiné subjekty u téhož soudu opakovaně. Krajský soud nerozhodl o této záležitosti usnesením, a proto se stěžovatel nemohl proti tomuto postupu bránit. Nebylo přitom záměrem zákonodárce diskvalifikovat osobu, která zastupuje několikrát v životě, ale omezit četnost zastupování jinými osobami než advokáty. Jsou-li všechny ostatní kauzy starší jednoho roku, lze právě jeden rok považovat za dostatečně dlouhou dobu k tomu, aby bylo zastoupení jedenkrát zopakováno.

IV.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na svém vyjádření k žalobě a ztotožnil se se závěry krajského soudu. Kasační námitky označil za nedůvodné a navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

V.

[15] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Předmětem správního řízení byl přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km/h. Dle správního spisu se tohoto přestupku měl stěžovatel dopustit dne 26. 9. 2013 v 9:14 hodin na silnici I. třídy I/20 v obci Bezvěrov ve směru jízdy na Karlovy Vary. Dle úředního záznamu ze dne 26. 9. 2013 vyhotoveného zasahujícími policisty byla stěžovateli jako řidiči osobního vozidla naměřena rychlost 67 km/h (po odečtu tolerance 64 km/h), a to silničním rychloměrem RAMER 10 C. V měřeném úseku v centru obce byla maximální dovolená rychlost 50 km/h. Policisté zastavili změřené vozidlo u obce Třebouň. Řidič s přestupkem nesouhlasil a odmítl podepsat oznámení o přestupku. Součástí správního spisu je dále ověřovací list rychloměru č. 50/13 a protokoly o výslechu svědků – zasahujících policistů ze dne 27. 5. 2014. Policisté si s odstupem času nevybavili všechny podrobnosti, nicméně potvrdili údaje z úředního záznamu a na dotazy stěžovatelova zmocněnce uvedli i další detaily o průběhu měření.

[18] V protokolu z jednání ze dne 27. 5. 2014 byl zmocněnec stěžovatele poučen v dle § 36 odst. 1 až 3 správního řádu, že je oprávněn navrhovat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a má právo vyjádřit v řízení své stanovisko; před vydáním rozhodnutí musí být účastníků řízení dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Zmocněnec stěžovatele prohlásil, že tomuto poučení porozuměl, a uvedl, že mu nejsou známy žádné zákonné překážky, jež by bránily projednání věci. Zmocněnec uvedl, že se vyjádří kompletně k celému spisu včetně svědeckých výpovědí, a požádal městský úřad o stanovení termínu k vyjádření. Městský úřad poskytl zmocněnci lhůtu k vyjádření do 8. 6. 2014. V této lhůtě se zmocněnec stěžovatele k věci nevyjádřil; městský úřad následně vydal dne 10. 6. 2014 rozhodnutí o přestupku.

[19] V odvolacím řízení stěžovatel navrhl důkaz odborným posudkem Mgr. Š., podle kterého bylo měření nesprávné, neboť GPS modul rychloměru vrátil chybné údaje a obsluha nepostupovala v souladu s návodem k obsluze. Dále navrhl důkaz návodem k obsluze s tím, že není vyloučeno, že policisté měřili rychlost vozidla z nevhodné vzdálenosti, a tudíž mohly být výsledky měření zkreslené. V návaznosti na tuto argumentaci městský úřad obstaral vyjádření J. H. z Autorizovaného metrologického střediska AMS K22 a spolupracovníka společnosti RAMET C. H. M. a. s. Pan H. uvedl, že pokud by měření proběhlo v rozporu s návodem k obsluze tak, že by mohlo způsobit větší chybu než je toleranční odchylka, bylo by to patrné na snímku vozidla. Nic takového se nestalo. Měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze, neboť vozidlo se na snímku nachází v takové pozici, která vylučuje vadné nastavení radarové hlavy (která je spojena s kamerou). Městský úřad dále obstaral vyjádření Českého metrologického institutu, který potvrdil odbornost pana H. jakožto certifikovaného metrologa I. stupně pro obor silničních rychloměrů a uvedl, že správnost měření rychloměrem může posoudit buď výrobce měřidla, nebo soudní znalec z oboru metrologie; Mgr. Š. oproti tomu není certifikovaným metrologem. Žalovaný proto odmítl provést důkaz odborným posudkem Mgr. Š., a v návaznosti na to neprovedl ani důkaz návodem k obsluze rychloměru, neboť dle jeho názoru nevznikly důvodné pochybnosti o správnosti provedeného měření.

[20] Převážná část kasační stížnosti směřuje proti způsobu, jakým krajský soud přistoupil k posudku Mgr. Š., který stěžovatel navrhl jako důkaz k prokázání svých tvrzení o nesprávnosti měření. Podle stěžovatele krajský soud tento posudek nehodnotil a

nevypořádal se s argumentem, že síla odborného posudku je přímo úměrná síle jeho argumentace. Kasační soud stěžovateli nepřisvědčil.

[21] Krajský soud byl povinen v řízení postupovat v souladu se závazným právním názorem kasačního soudu vyjádřeným ve zrušujícím rozsudku čj. 7 As 27/2016 – 31. Kasační soud uložil krajskému soudu, aby vyhodnotil, zda dokazování provedené správními orgány nebylo vadné, případně aby stěžovatelem navržené důkazy provedl sám a posoudil jejich důkazní hodnotu. Kasační soud tudíž dal krajskému soudu více možností, jak ve věci dále postupovat. Krajský soud postupoval v souladu s tímto pokynem, neboť přistoupil k provedení stěžovatelem navržených důkazů, mezi které patřil i posudek Mgr. Š. Navržené důkazy následně hodnotil ve vztahu k žalobním námitkám, jejichž správnost měly prokázat. Byť tak učinil poměrně stručně, jsou jeho závěry jednoznačné a je z nich patrné, jakými úvahami se krajský soud řídil.

[22] Stěžovateli nelze přisvědčit, že by krajský soud nehodnotil posudek Mgr. Š. Krajský soud sice konstatoval s odkazem na vyjádření Českého metrologického institutu založeného ve správním spisu, že Mgr. Š. není oprávněn podávat znalecké posudky v předmětném oboru (tj. v oboru metrologie), přesto však přistoupil k věcnému hodnocení skutečností uvedených v posudku. Zdůraznil, že Mgr. Š. spatřoval nesprávnost měření zejména v tom, že modul GPS v rychloměru vrátil chybné údaje; krajský soud shledal tento závěr rozporným s návodem k obsluze, podle kterého je údaj o GPS pouze doplňkovým údajem, a tudíž nemůže mít sám o sobě vliv na správnost měření. Krajský soud proto neshledal, že by posudek Mgr. Š. bylo možné označit za relevantní zpochybnění zjištěného skutkového stavu.

[23] V další části kasační argumentace se stěžovatel zaobíral (ne)čitelností poznávací značky na výstupu z rychloměru; zároveň však zdůraznil, že totožnost změřeného vozidla nebyla předmětem jeho námitek. Kasačnímu soudu není zřejmé, kam stěžovatel touto argumentací směřoval, neboť z jeho vyjádření bylo patrné, že nenamítal, že by bylo změřeno jiné vozidlo. Protože v této skutkové otázce nebylo mezi stranami sporu, Nejvyšší správní soud se touto otázkou dále nezabýval.

[24] Stěžovatel dále namítl, že krajský soud se neřídil závazným právním názorem kasačního soudu, neboť i v navazujícím rozsudku převzal argumentaci žalovaného a podrobně nevypořádal žalobní námitky směřující proti postupu správního orgánu, který ignoroval stěžovatelovy argumenty a důkazy zpochybňující dosud provedené dokazování. Kasační soud nepřisvědčil ani této námitce.

[25] V souvislosti s případným přebíráním argumentace žalovaného správního orgánu je vhodné uvést, že úkolem správního soudu je kontrola činnosti veřejné správy. Ta nemůže být naplněna, jestliže se správní soud namísto této skutečné kontroly omezí na mechanické převzetí závěrů správních orgánů. Jakkoliv tedy si lze představit, že skutkové a právní závěry správního orgánu mohou být natolik perfektní a přesvědčivé, že jejich bližší rozvádění by bylo zjevně nadbytečné, nemůže takto správní soud postupovat tehdy, pokud jsou žalobou tyto závěry zásadním způsobem zpochybňovány. Soud je povinen v odůvodnění svého rozhodnutí srozumitelným a přesvědčivým způsobem zareagovat na všechny uplatněné námitky, přičemž je samozřejmě oprávněn z těchto námitek a uplatněných argumentů vybrat takové, které považuje za relevantní a přiklonit se k nim, a

naopak vysvětlit, proč jiné relevantními neshledal. Při tomto postupu však musí mít na zřeteli, že je povolán k hodnotovým úsudkům a že jeho úkolem v demokratickém právním státu je ochrana základních práv a svobod (čl. 4 Ústavy). Proto musí v plné míře naplňovat očekávání z této jeho role plynoucí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2012, čj. 2 Afs 72/2011 – 78). Nejvyšší správní soud též judikoval, že převzetí závěrů žalovaného správního orgánu samo o sobě nelze považovat za vadu soudního rozhodnutí, pokud se jedná o závěry přezkoumatelně odůvodněné a žalobní námitky se shodují s odvolacími (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005 – 130, č. 1350/2007 Sb. NSS, nebo ze dne 20. 7. 2016, čj. 3 As 46/2014 – 28).

[26] Stěžovatel v žalobě zejména namítal, že správní orgány dospěly ke svým závěrům na základě jediného důkazu, a to záznamu z rychloměru. Vysvětlil, že v důsledku tzv. Dopplerova jevu může být měření rychlosti nepřesné, není-li měřicí přístroj v určitém sklonu k měřenému objektu. Určitý sklon rychloměru vůči měřenému objektu požaduje i návod k jeho obsluze. Následně namítl, že správní orgány nezkoumaly, zda měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze, a že odmítly provést důkaz odborným posudkem Mgr. Š. s tím, že nevznikla pochybnost o správnosti měření; nebylo přitom zřejmé, na základě čeho žalovaný k tomuto závěru dospěl.

[27] Krajský soud v reakci na argumentaci žalovaného do rozsudku zahrnul poměrně podrobnou naraci obsahu žalobou napadeného rozhodnutí, s níž se zcela ztotožnil. Zdůraznil, že o správnosti měření nevznikly žádné pochybnosti a nelze je dovodit ani z toho, že si policisté vzhledem k časovému odstupu nepamatovali detaily kontroly. Označil za podstatné, že policisté potvrdili, že stanoviště radaru měřícího na vzdálenost 60 m se nacházelo v centru obce. Rovněž zdůraznil, že za rozhodující považuje výpověď dvou svědků – policistů, a dále nikým nezpochybněný záznam o přestupku.

[28] Byť vzhledem k rozsáhlosti převzaté argumentace žalovaného bylo vhodné blíže identifikovat konkrétní klíčové argumenty, s nimiž se krajský soud ztotožnil, nelze jen z tohoto důvodu označit kasační stížností napadený rozsudek za nepřezkoumatelný. Krajský soud (oproti původnímu rozsudku zrušenému Nejvyšším správním soudem) totiž v nyní posuzovaném rozsudku doplnil poměrně podrobné závěry žalovaného i vlastními úvahami, v nichž zdůraznil, které důkazy považuje z hlediska zjištění skutkového stavu za významné. Žalovaný i krajský soud při úvaze o důvodnosti námitky, že měření proběhlo v rozporu s návodem k obsluze, shodně vycházeli především ze záznamu z rychloměru a ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů, kteří potvrdili, že při měření postupovali v souladu s návodem k obsluze měřícího zařízení. Lze doplnit, že součástí správního spisu jsou i další důkazy, které spolu se shora uvedenými vytváří přesvědčivý obraz o průběhu skutkového děje – zejména pak ověřovací list měřícího zařízení a výpis z evidenční karty řidiče.

[29] Posudek Mgr. Š. správní orgán neprovedl jako důkaz s ohledem na vyjádření Českého metrologického institutu, že autor posudku není certifikovaným metrologem ani jiným kvalifikovaným odborníkem z oboru metrologie. Za těchto okolností nebyl posudek způsobilý vyvolat rozumné pochybnosti o správnosti provedeného měření, což ostatně potvrdilo i dokazování provedené krajským soudem. Kasační soud přitom nepřehlédl, že správní orgán obstaral i vyjádření certifikovaného metrologa I. stupně pana H., podle něhož proběhlo měření v souladu s návodem k obsluze. Toto vyjádření tvoří

součást správního spisu, byť jím žalovaný přímo neargumentoval v textu žalobou napadeného rozhodnutí.

[30] Stěžovatel dále namítl, že krajský soud nevypořádal jeho námitku, že byl krácen na dvojinstančnosti řízení. Nejvyšší správní soud neshledal tuto námitku důvodnou. Krajský soud v reakci na žalobní námitku, podle které žalovaný porušil § 36 odst. 3 správního řádu, odkázal na poučení stěžovatele ze dne 8. 4. 2014, které je součástí správního spisu. Lze doplnit, že stěžovatel byl poučen i podle § 36 odst. 1 správního řádu o možnosti navrhovat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí také v protokolu o jednání ze dne 27. 5. 2014; nebyl tudíž krácen na dvojinstančnosti řízení.

[31] Námitku, že krajský soud nepřipustil pana K. jako obecného zmocněnce stěžovatele na soudním jednání, neshledal Nejvyšší správní soud rovněž důvodnou. Je k dispozici judikatura zdejšího soudu dávající odpověď na to, co se rozumí *„opětovností“* zastoupení ve smyslu § 35 odst. 6 s. ř. s. Obecně platí, že úprava, která brání zastoupení účastníka řízení nepřipuštěním obecného zmocněnce do řízení, není podle judikatury Ústavního soudu porušením práva na spravedlivý proces. Ústavně právní rovina totiž nezaručuje účastníkovi právo na jakéhokoliv zástupce, nýbrž právo na volbu kvalifikované právní pomoci. Smyslem a účelem § 27 odst. 2 o. s. ř. je zájem na ochraně jednotlivců před nekvalifikovaným zastupováním osobami, které nejsou práva znalé, a ochrana v zásadě výlučného zastupování advokátů jakožto profesionálů v systému ochrany práv (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 10. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 2428/08). Nejvyšší správní soud zdůraznil např. v rozsudku ze dne 8. 7. 2016, č.j. 8 As 164/2015 - 33, že *„[o]kolnost, zda obecný zmocněnec vystupuje v různých věcech opětovně, závisí na posouzení konkrétního případu. Takovým vystupováním lze zpravidla rozumět zastupování více než dvou účastníků ve věcech, které spolu skutkově nesouvisí, zastupování stejného účastníka ve více než dvou věcech skutkově spolu nesouvisejících apod., přičemž mezi jednotlivými případy je taková časová souvislost, která odůvodňuje závěr, že nejde o činnost jen ojedinělou nebo jednorázovou. Není rozhodné, zda obecný zmocněnec vystupuje jako zástupce u jednoho nebo u více soudů. Soud při rozhodování podle § 27 odst. 2 in fine o. s. ř. posuzuje pouze otázku opakovanosti (opětovnosti) zastupování obecným zmocněncem v různých věcech, nikoliv již otázku úplatnosti či morální závadnosti takového zastupování.“* (srov. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 30. 4. 2014, sp. zn. 30 Cdo 2642/2013, nebo ze dne 23. 6. 2015, sp. zn. 30 Cdo 2281/2014). Z rozsudku krajského soudu bezpečně vyplývá, že důvodem, pro který nepřipustil zastupování žalobce v soudním řízení konkrétním zmocněncem, bylo, že tato osoba zastupovala v řízeních u krajského soudu ve třech typově obdobných věcech (s uvedením jejich spisových značek), přičemž v poslední z nich byla poučena, že takto nemůže opakovaně v řízení vystupovat.

[32] Takové odůvodnění považuje Nejvyšší správní soud za dostatečné. Stěžovatel především nezpochybňuje, že zmocněnec skutečně vystupoval v soudem označených věcech. Pokud stěžovatel přikládá význam časovému odstupu jednotlivých případů zastupování, nelze této argumentaci přisvědčit. Právě proto, že hodnocení podmínek § 35 odst. 6 s. ř. s. závisí vždy na konkrétních okolnostech případu. Ani stěžovatel nespecifikuje, kdy mělo k opakovanému zastupování zmocněncem docházet, omezuje se na tvrzení, že šlo o kauzy starší jednoho roku. Již z jejich specifikace spisovými značkami je však zjevné, že dvě z nich teprve následují po nyní projednávané věci, byť je možné, že

k nařízení ústního jednání v nich došlo dříve. Přesto však jde ve všech případech o soudní řízení, která byla zahájena buď v roce předcházejícím podání žaloby v této věci, nebo dokonce v roce následujícím. Poukaz krajského soudu na tyto případy proto nemůže být nepřiměřeně extenzivním omezením přípustnosti zastoupení účastníka řízení zmocněncem a rozhodně se nejedná o případ, kdy by bylo zastupování znemožněno zmocněnci, který tak hodlal učinit pouze dvakrát za život, jak zmiňuje stěžovatel.

[33] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine*).

[34] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady mimo rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. října 2016

Mgr. David Hipšr
předseda senátu